

Võru 1. Põhikoolil on juubel

Austatud kirikukooli töötajad, vilistlased ja õpilased!

Aastakümnete jooksul on muutunud meie kooli ametlik nimi, seintel on vahetunud näopildid ja siin on kõlanud erinevad hümnihelid. Muutumatuks on jäänud väikesel inimese soov koguda teadmisi ja õpetaja roll teda selles abistada, suunata ja juhendada.

Saatusi on ettearvamatul arvul. Meil on ühine saatus olla selle pere liikmed, kanda põlvest põlve edasi meie kooli hinge, kaitsta tema mainet, armastada Võru linna esimest maja ja pidada kalliks oma lapsepõlve- või töömälestusi.

Meie kooli ajalugu on põhjalikult uurinud ajalooõpetaja Regina Ausmaa oma õpilastega ning ta on arhiivimaterjalide põhjal tõestanud kooli tegevuse järjepidevuse.

Tunnen aukartust selles hoones tegutsenud koolide ajaloo ees ja mõistan, milline vastutus on olla oma eelkäijate vääriline.

Võru 1. Põhikooli tullakse ja jäädakse. Kes ei suuda ega soovi südamega töötada ning kellele on kool olnud vaid hüppelauaks või mõnusaks äraolemiskohaks, ei saa nuriseda, kui teda ei meenutata.

On palju legendaarseid õpetajaid ja koolijuhte, keda tänutundega meeles peetakse: August Peterson, Robert Laanpere, Liia Laanpere, Karl Nõmm, Anni Rinne, August Rinken, Merry Kalda, Valda Lillemaa, Erika Vainola, Silvia Aruste, Milda Karu, Silvia Vainola, Ants Kallion, Hele Rebane jt. Nii mõnigi nimetatutest käib manalateedel, kuid inimese head teod ja mõtted elavad järgmistes põlvkondades edasi.

Meie vilistlaste hulgas on nimekaid teadlasi, kunstnikke, poliitiku, kirjanikke, sportlasi, kelle tegevus ulatub nii Võru kui ka Eesti piiridest kaugemale. Oleme uhked selle üle, et hea põhiharidus on olnud nende eduka karjääri vundament. Esiletõstmist väärivad ka kõik need inimesed, kes pole laialdaselt tuntud, kuid kes töötavad kohusetundlikult ja südamega. Meie vilistlaste hulgas on palju neid noori isasid ja emasid, kes väärtustavad väga olulisi asju: kodu, isamaad, igapäevast leiba, elu, ausust...

Meie kooli töö on sujunud rahulikult, asjalikult ja loovalt. Õpilased on edukad aineolümpiaadidel, tublid spordis ja huvitegevuses.

Suur tänu meie kooli töötajatele, kellelt olen alati saanud toetust, abi ja mõistmist. Mitte koolijuht ei kujunda kooli nägu, vaid selles mosaiikpildis on igal kollektiivi liikmel oma killuke, ja milliseks pilt kujuneb, see sõltub juba meeskonnatööst.

Koidula Rauk,
direktori asetäitja õppealal

Foto: KAIDO JAKOBI

Mälestuskilde

Selle maja seinte vahel veedetud aastad olid minu jaoks meeldejäävad ja toredad. Meenub esimene nääripidu — siis jõulupidusid ei peetud. Juba mitu nädalat enne peo algust algas koolimajas tõeline sigin-sagin. Saalis hakati üles panema lava. Poiste puutööõpetaja Ants Kallion koos vanemate klasside poistega toksisid ja kopsisid päevad läbi.

Minu esimene esinemine sellel laval oli küllaltki pisaraterohke. Pidin lugema luuletust väikesest kuusekesest. Kuuseke oli üksi metsas — kurb ja nukker. Mida lähemale jõudis minu esinemisjärg, seda haledamaks läks meel. Lõpuks olid pisarad käes. Õpetaja Endla Lepp — esimene klassijuhataja — lohutas ja julgustas mind tükk aega, enne kui suutsin lavale minna. Kuidas luuletus loetud sai, seda ma ei mäleta. Kuid see hinge pitsitav tunne, kui kardinad avanesid, on tänaseni mees.

Eve Morel,
Võru Järve Kooli õpetaja,
õpilane aastatel 1970–1978

Kõige eredamad mälestused on algklassidest. Näiteks iga-aastased karnevalid sügisel, kus peaaegu kõik õpilased osalesid. Pioneerijuht oli Renate Riiner, kes oskas üritused väga huvitavaks muuta.

Pioneeriaastatest meenuvad luuremängud Kubjal. Neist tahtsid kõik osa võtta ja igäüks oli oma klassi eest väljas. Samuti mitmekesise tegevusega malevalaagrid.

Kord oli koolis kõva. Direktori kabineti uksest hiilisid peaaegu kikivarvul mööda ka kõige krutskilisemad poisid. Mingi pahanduse korral pani direktor kogu klassi keset saali terveks vahetunniks seisma ja luges manitsussõnu.

Õpetajatest meenuvad kõige paremini Marje Altsaar, kes oli sõna otseses mõttes tõeline õpetaja; August Rinken, kes oskas ka kõige rumalamale matemaatika ja füüsika huvitavaks ning arusaadavaks teha; direktor Karl Nõmm ülihuviavate ajalootundidega; Helju Jäger, kelle tundideks lihtsalt pidi ära õppima, sest spikerdamine oli seal võimatu; Liia Laanpere, kes õpetas korralikku käsitööd tegema (saime nii piitsa kui ka präänikut,

aga ka sokikudumise selgeks).

Ja miks minust üldse sai õpetaja, on ka kirikukooli „süü”. Kui olin 8. klassis, tuli meie kooli ilus ja noor algklassiõpetaja Evi Siidra. Kuna minu väike sugulane käis tema klassis, siis oli mul sinna tihti asja. See õpetaja võlus mind niivõrd, et mõtlesin: saaks ise ka õpetajaks. Ja kõige toredam oli minu arust vihikuid parandada ning uhke tunne tundus olevat vihikupakkidega käia. Muide, nüüd ma küll enam nii ei arva.

Ene Kattai,
Võru 1. Põhikooli õpetaja,
õpilane aastatel 1961–1969

Väga hästi on mees klassijuhataja Ilme Luik, kes alustas meiega esimeses klassis. Teda peeti küll kurjaks õpetajaks, aga oma klassi ta hoidis. Tunnis oli alati kord, vaatamata sellele, et meid oli klassis 40. Poisid ütlevad veel nüüdki, 50aastasena, et Luiga-mammi pruunide silmade pilk on neil praeguseni mees.

1961. aastast on meelde jäänud Gagarini kosmosesõit. Meie klassiruum asus direktori korteri kõr-

val. Teise või kolmanda tunni ajal hüppas poolenisti riietunud direktor meie klassi, keeras seinal oleva raadio põhja, ise hõiskas üle klassi: „Govorit Moskva!” Tunnid katkestati, oli üldkogunemine.

Irma Visnapuu (Vähi),
õpilane aastatel 1955–1963

Mälestusi on mul kuldsest kooliajast kuhjaga, olen tihti neid aegu meenutanud. Praegustel lastel jääb sellest puudu, et nemad ei saa seda koolikotisõda pidada, mis meil nii populaarne oli: kompuutrid võivad ju kotis katki minna.

Arstina aga oleks kohe tublisti soovitusi ja nõuandeid praegustele noortele. Kui vähegi võimalik, tegelge hästi palju spordiga. Teler on tegelikult teie vaenlane, aga sellest te niikuinii praegu aru ei saa.

Kui sul on mingi unistus või eesmärk, tea, et see jääb ainult siis saavutamata, kui sa alla annad. Lase vaid sel eestlase jonnakusel ja püsivusel end tagant lükata, ja näedki, et kõik on võimalik.

Alar Saaremetts,
õpilane aastatel 1971–1979,
praegu elab ja töötab USAs

HETKI VÕRU 1. PÕHIKOOI IGAPÄEVAELUST

Fotod: KAIDO JAKOBI